

Rabih Alameddine

De vertellers

Een

Luister. Laat me je god zijn. Laat me je meevoeren op een reis die je verbeelding overtreft. Laat me je een verhaal vertellen.

Lang, heel lang geleden, in een land hier ver vandaan, woonde eens een emir, in een prachtige stad, een groene stad vol bomen en schitterende borrelende fonteinen die de bewoners 's avonds met hun gemurmel in slaap zongen. De emir had alles, op één ding na, zijn liefste wens: een zoon. Hij had geld, verdiend en geërfd. Hij was gezond en had een goed gebit. Hij had aanzien, charme, respect. Zijn beeldschone vrouw hield van hem. Zijn stam keek naar hem op. Zijn voeten werden goed verzorgd. Hij was twintig jaar getrouwd en had twaalf heerlijke dochters, maar geen zoon. Wat nu?

Hij ontbood zijn vizier. 'Wijze vizier,' zei hij, 'help me. Zoals u weet, kan mijn lieve vrouw me geen zoon schenken. Mijn ene dochter is nog mooier dan de andere. Ze hebben een huid zo wit als melk, zo zacht als de fijnste zijde uit China. De glanzende parels uit de Arabische Golf verbleken naast hun ogen. De glans van hun haar overtreft de zwarte verfstoffen uit het land Sindh. Zeventien dichters zingen de lof van de oudste. Mijn dochters hebben me zoveel plezier geschonken, zoveel om trots op te zijn, maar toch verlang ik er hevig naar een telg met een piemeltje over de binnenplaats te zien rennen, een jongetje dat mijn naam en eer kan dragen, de toekomstig leider van onze stam. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Mijn vrouw zegt dat we het nogmaals moeten proberen, maar ik kan haar dit niet nog eens allemaal aandoen, alleen maar voor wederom een meisje. Vertel me, wat moet ik doen om me van een zoon te verzekeren?'

De vizier raadde de emir, voor de duizendenduizendste keer, aan een tweede vrouw te nemen. 'Voordat het te laat is, heer. Het is duidelijk dat uw vrouw geen zoon zal baren. We moeten iemand vinden die dat wel kan. Mijn leenheer is de enige man binnen deze grenzen die slechts één vrouw heeft.'

De emir had dit voorstel al ontelbare malen van de hand gewezen, en deze keer was het niet anders. Mismoedig staaide hij naar zijn tuin. 'Ik kan geen ander huwen, mijn beste vizier. Ik hou heel erg veel van mijn vrouw. Ze kan soms knorrig zijn, en beslist ijdel, kregelig en onstuimig, bij tijd en wijle dwaas, kwaadwillig jegens de bedienden, zelfs gemeen en slecht wanneer ze slechtgeluimd is, maar toch is ze voor mij altijd de enige geweest.'

'Verwek dan een zoon bij een van uw slavinnen. Fatima de Egyptische zou een uitstekende keuze zijn. Haar heupen zijn meer dan geschikt, haar borsten zijn allebei even groot. Een voortreffelijke candidate, al zeg ik het zelf.'

'Maar ik wil niet met een ander slapen.'

'Sarai bood haar man haar Egyptische slavin aan, opdat hij een zoon zou krijgen. Als het goed genoeg was voor onze profet, dan is het ook goed genoeg voor ons.'

Die avond, in de slaapkamer, bespraken de emir en zijn vrouw hun probleem. Zijn vrouw was het met de vizier eens. 'Ik weet dat je naar een zoon verlangt,' zei ze, 'maar ik geloof dat je verlangen je te veel is geworden. Het is een netelige toestand geworden, het volk praat erover. Iedereen vraagt zich af wat er zal gebeuren wanneer je ten hemel vaart. Wie zal onze stammen dan leiden? Ik geloof dat sommigen die vraag zelfs eerder willen stellen.'

'Ik zal hen doden,' riep de emir. 'Ik zal hen vernietigen. Wie durft vraagtekens te zetten bij hoe ik mijn leven wens te leven?'

'Blijf kalm, wees redelijk. Je kunt gemeenschap met Fatima hebben totdat ze is bevrucht. Ze is knap, beschikbaar en gemakkelijk te beïnvloeden. We kunnen dankzij haar onze zoon krijgen.'

'Maar ik geloof niet dat ik dat kan.'

Zijn vrouw stond glimlachend op. 'Maak je geen zorgen, echtgenoot. Ik zal je dienen en datgene doen wat je prettig vindt. Ik zal Fatima ontbieden en haar vertellen wat onze wens is. We zullen een afspraak maken voor woensdagavond, dan is het volle maan.'

Toen Fatima te horen kreeg wat hun voornemens waren, aarzelde ze geen moment. 'Ik sta altijd tot uw dienst,' zei ze, 'maar als de emir een zoon bij zijn eigen vrouw wil, is er nog een andere manier. In Alexandrië, de stad waar ik vandaan kom, ken ik een vrouw, Bast, wier krachten ongeëvenaard zijn. Ze is, via de vrouwelijke lijn, een rechtstreekse afstameling van Ankhara zelf, de genezeres van Cleopatra en hoedster van de

slangen. Als zij een lok haar van mijn meesteres kan krijgen, zal ze kunnen zien waarom mijn meesteres geen zoon kan baren en dan zal ze een passend geneesmiddel kunnen geven. Ze faalt nooit.’

‘Maar dat is geweldig!’ riep de emir uit. ‘Je bent een godsgeschenk, mijn beste Fatima. We moeten deze genezeres meteen ontbieden.’

Fatima schudde haar hoofd. ‘O nee, mijn heer. Een genezeres kan nooit haar huis verlaten. Aan die plek ontleent ze haar magie. Eenmaal ontworteld zou ze hulpeloos en machteloos zijn. Een genezeres reist soms, begint aan een queeste, maar eigenlijk kan ze nooit te ver van huis gaan omdat ze dan een deel van haar krachten verliest. Maar ik kan met een lok haar van mijn meesteres naar haar toe reizen en een geneesmiddel halen.’

‘Ga,’ zei de vrouw van de emir.

De emir voegde eraan toe: ‘En moge God je leiden en je pad verlichten.’

Ik was zelfs voor mezelf een vreemde. Twijfel, die blinde mol, groef zich een weg langs mijn ruggengraat. Ik leunde tegen de auto, bekeek de buurt, voelde het bloed kloppen in de aderen van mijn armen. Ik hoorde een zacht gemurmel, maar wist niet zeker of dat afkomstig was van een fontein of van een kapotte waterleiding. Ooit, lang geleden, had er in de hal van het gebouw een fontein van fijn gesneden marmer gestaan, maar die bestond niet langer. Baf.

Ik was een toerist in een bizar land. Ik was thuis.

Er was niet veel volk op straat. Een oude man zat mismoedig op een stoel met een zitting van gevlochten biezen. Zijn witte haar stond van nature in plukken overeind, alsof hij zijn handen op een elektrisch geladen bal had gelegd. Hij paste bij de plek, een van de weinige buurten in Beiroet die nog steeds door oorlog waren verscheurd.

‘Dit was ons huis,’ zei ik tegen hem, omdat ik iets moest zeggen. Ik knikte in de richting van de hal, een lege holte, fonteinloos, nu geheel open. Ik besepte dat hij niet naar mij keek, maar naar mijn auto, de zwarte BMW sedan van mijn vader.

De straat was veranderd in een modderpoel. Deze buurt lag buiten de gebaande paden. Vroeger hadden er al weinig auto’s door deze straat gereden, maar nu leken het er nog minder. Een betonwagen hobbelde voorbij. Er werden twee huizen gebouwd. De oude stonden op instorten, met weinig hoop op reanimatie.

Mijn thuis oogde verlaten. Ik wist dat dat niet zo was – nadat we het in de eerste jaren van de burgeroorlog hadden verlaten, hadden daklozen en vluchtelingen hier hun intrek genomen – maar ik begreep niet hoe iemand hier nu nog kon wonen.

Luister. Ik heb hier zesentwintig jaar geleden gewoond.

Aan de overkant van dit pand, ons oude huis, lag vroeger een grote omsloten tuin, omringd door een hek met rijkelijk bewerkte punten. Er was geen tuin meer, en er stond zeker geen hek meer. Resten verbogen metaal, stukken van tegels en gebroken glas lagen verspreid over hoopjes aarde. In het midden van al het puin stond een grote witte rododendron in bloei. Twee begonia's, een witte en een rode, tierden welig voor een onlangs opgetrokken gebouw van twee verdiepingen. Dat oogde vreemd: geen kraters, geen kogelgaten, geen boom die uit de muur groeide. De begonia's, schitterende begonia's, leken uit elke tak te barsten, geen bloemknop was gesloten. Ontluikend leven, maar matte kleuren. Het rood... het rood klopte niet. Bleker dan ik zou willen. Het rood van mijn Beiroet, de geboortestad uit mijn herinnering, was wilder, een meer primaire kleur. De kleuren waren toen beter, feller, levendiger.

Er liep een Syrische arbeider langs die zijn best deed de plassen onder zijn voeten te mijden en mij niet aan te kijken. Februari 2003, meer dan twaalf jaar na het einde van de burgeroorlog, maar in de buurt kwam de bouw maar moeizaam op gang. Het grootste deel van Beiroet was herbouwd, maar dit deel bleef beschadigd en bouwvallig.

Daar was Maria in een afgesloten kastje.

Voor ons huis stond een kastje met een raampje, ingesloten in zijn eigen afzonderlijke altaar van cement en baksteen, afgedekt met A-vormige stukken Italiaans marmer, een katholieke Joseph Cornell. In het kastje stonden een vriendelijke Maria, een vragende Sint-Antonius, een rozenkrans van koraal, drie dunne kaarsen, uitgestrooide rozen- en dahliablaadjes en een plaatje van de kerstman, dat op een bord van wit piepschuim was geprikt.

Wanneer waren deze eigenaardigheden tot leven gekomen? Was de Maagd er al geweest toen ik nog een jongen was?

Ik had niet moeten komen. Ik werd geacht Fatima op te halen voordat ik naar mijn vader in het ziekenhuis zou gaan, maar ik had gemerkt dat ik door mijn oude buurt reed, alsof ik in een speelgoedautootje zat dat door een eigengereid kind werd voortgetrokken. Ik was naar Beiroet gekomen om samen met mijn familie het Offerfeest te vieren en had tot mijn grote

schrik te horen gekregen dat mijn vader in het ziekenhuis was opgenomen. Toch zat ik nu niet bij mijn familie, maar stond ik verward en afwezig voor ons oude huis, verzonken in het verleden.

Een jonge vrouw met een strakke spijkerbroek en een kort wit truitje liep ons gebouw uit. Ze had schriften en een boek in haar handen. Ik wilde haar vragen op welke verdieping ze woonde. Zo te zien niet op de eerste; daar had een vijf wortel geschoten. Dat moest de woning van oom Halim zijn geweest.

De familie, mijn vader en zijn broers en zus, was eigenaar van het pand, en in vijf van de elf woningen in het gebouw hadden familieleden gewoond. Mijn tante Samia en haar gezin woonden helemaal bovenin, op de vijfde. Mijn vader had een van de woningen op de derde, en oom Jihad de andere. Een woning op de vierde etage was van oom Wajih, en oom Halim had er eentje op de eerste – bij de vijf, nam ik aan. De woning op de begane grond was voor de huismeester, wiens zoon Elie zich tijdens zijn tienerjaren bij een van de milities had aangesloten en heel wat mensen had gedood.

Het familiebedrijf, de firma al-Kharrat, de autohandel waaraan we ons fortuin te danken hadden, lag op loopafstand van het huis, aan de hoofdweg. Libanezen ontbeerden een zekere ironie. Niemand lette op kleinigheden. Niemand vond het vreemd dat een autohandel en de familie die dat bedrijf bestierde, een naam droegen die zoveel betekende als ‘overdrijver’, ‘verteller van sterke verhalen’ en ‘leugenaar’.

Het meisje liep langs, onverschillig, verleidelijk, haar ogen verborgen achter een goedkope zonnebril. De oude man ging rechtop zitten toen ze hem passeerde. ‘Vind je niet dat die broek te strak zit?’ vroeg hij.

‘Je kunt mijn rug op, oom,’ antwoordde ze.

Hij boog zich voorover. Ze liep door. ‘Er is niemand die nog luistert,’ zei hij zacht.

Ik kan niet zeggen wanneer ik onze buurt voor het laatst had gezien, maar ik kan nog wel de laatste dag noemen dat we er woonden, want we vertrokken in een chaos, halsoverkop, en op die dag bleek mijn vader een soort held te zijn. Het was februari 1977, en de oorlog die al bijna twee jaar woedde, had eindelijk onze buurt bereikt. Tijdens die gewelddadige eenentwintig maanden ervoor had de ondergrondse garage van het pand zich een uitstekende schuilkelder getoond, net als al zijn broers en zusters in de rest van de stad. Maar toen namen de milities iets te dichtbij hun in-

trek. De familie, degenen die nog niet waren gevlucht, moest beschutting in de bergen gaan zoeken.

Mijn moeder, die in tijden van crises altijd de leiding nam, verdeelde ons over vier auto's: ik zat bij haar, mijn zus bij mijn vader, oom Halim en twee van zijn dochters bij oom Jihad, en de vrouw van oom Halim, tante Nazek, deelde een auto met haar derde dochter, May. De bezittingen van drie huishoudens werden in de auto's gepropt. We vertrokken vijf minuten na elkaar, om te voorkomen dat we als konvooi de dood zouden vinden door een afgedwaalde raket of een bomaanslag. Bij een kerk op de berg, tien minuten rijden van Beiroet, zouden we elkaar weer treffen.

Mijn moeder en ik kwamen als eersten aan. Hoewel ik enigszins immuun was geworden voor het geluid van beschietingen, was mijn zitting drijfnaat toen we eenmaal stilstonden. Nog geen paar minuten later, gelijktijdig met de aankomst van oom Jihad, alsof die luid moest worden aangekondigd, barstte in Beiroet wederom een woeste kakofonie los. We keken naar de waanzin onder ons en wachtten zenuwachtig op de twee laatste auto's. Mijn moeder wurgde het stuur. Mijn vader was de volgende die aan kwam rijden, en aangezien hij als laatste was vertrokken, betekende dit dat tante Nazek het om de een of andere reden niet had gered.

Mijn vader stapte niet uit, zei niets tegen ons. Hij schopte mijn zus de auto uit, keerde om en reed de berg af, de waanzin tegemoet. Mijn zus stond langs de stoeprand, ontzet en met ogen die vonkten van woede, en zag hem in het vuur van Beiroet verdwijnen. Mijn moeder wilde hem achterna rijden, maar ik zat bij haar in de auto. 'Stap uit,' riep ze tegen me, 'ik moet achter hem aan. Ik ben een betere chauffeur.' Ik was zo verlamd dat ik me niet kon bewegen. Toen stapte mijn zus naast me in de auto en was het te laat om de achtervolging in te zetten.

We hadden geluk. De auto van tante Nazek was er op de eerste heuvel mee opgehouden. Als de goede burger die ze was, had ze de auto keurig langs de rand van de weg geparkeerd, ook al was er geen ander verkeer. Mijn vader was haar op weg naar boven gepasseerd, maar had geen acht op de auto geslagen. Nu trof hij hen daar aan. Mijn nichtje May stapte meteen bij hem in, maar tante Nazek probeerde zich te herinneren waar ze haar waardevolle bezittingen had weggestopt. Hij bracht hen veilig naar ons terug, maar toen hij bergopwaarts reed, kwam er een meter of vijftig verder een bom neer. Een granaatscherf raakte de voorruit en bleef daar steken. Niemand raakte gewond, maar tante Nazek en May waren

een tijdlang hun stem kwijt omdat ze zich helemaal schor hadden geschreeuwd.

Mijn nichtje May zei dat mijn vader ook had geschreeuwd toen de scherf de auto trof; een hoge noot als bij de opera. Zowel mijn vader als tante Nazek ontkende. ‘Hij was een held,’ placht mijn tante te zeggen. ‘Een echte held.’

‘Het was geen heldendaad,’ zei mijn vader dan, ‘maar de daad van een lafaard. Ik had me niet meer bij mijn broer durven vertonen als ik niet ter rug zou zijn gegaan om zijn vrouw te zoeken.’

Die dag was zesentwintig jaar geleden.

Fatima stond te wachten voor het gebouw waar ze woonde en dat van boven tot onder was bekleed met zwart marmer. Het was een van de nieuwere schandvlekken die in het moderne Beiroet waren opgetrokken. Beiroet hulde zichzelf in nieuw beton, alsof dat een compensatie was voor de paar buurten waar sinds de oorlog niets aan was gedaan. In de hele stad verrezen dure kolossen, in alle hoeken en gaten, *nouveau riche en bétonné*.

‘Het spijt me,’ zei ik grijnzend. Doorgaans kon ik haar reactie wel voorspellen omdat ze een oude vriendin en vertrouweling was. Wat ik ook zei, ze zou me er toch verbaal van langs geven, maar dat was nooit echt gemeend.

‘Kom die rotauto uit.’ Ze liep niet naar de passagierskant, maar bleef met haar armen over elkaar staan, met haar blauwgroene tas bungelend aan haar pols, bijna tot op haar knie. Ze was oogverblindend gekleed; alles aan haar fonkelde, en de ring aan haar linkerhand krijste: een achthoekige joekel van een smaragd omringd door haar zes kinderen. ‘Je hebt me al maanden niet meer gezien, en dan word ik zo begroet?’ Ik stapte uit en ze smoorde me, bedekte me met haar parfum en haar zoenen. ‘Dat is beter,’ ging ze verder. ‘Kom, dan gaan we.’

Bij het eerste teken van druk verkeer klapte ze de zonneklep naar beneden en bekeek zichzelf in het spiegeltje. ‘Je moet me helpen met Lina.’ Haar stem klonk vreemd, haar mond was vertrokken omdat ze het lijntje rond haar lippen bijwerkte. ‘Ze brengt de nachten slapend op de stoel in zijn kamer door. Zoals gewoonlijk is je zus niet voor rede vatbaar. Ik wil haar aflossen, maar ze geeft me de kans niet.’

Ik gaf geen antwoord en vroeg me af of ze daar wel op rekende. We wisten allebei dat mijn vader niemand anders dan mijn zus aan zijn zijde

zou willen hebben en geen nacht alleen zou durven doorbrengen. Hij had nachtmerries waarin hij in zijn eentje in een kamer in het ziekenhuis doodging, zonder dat er iemand bij hem waakte.

‘Wanneer we er zijn,’ zei ze, ‘moet je iedereen een kus geven en meteen naar zijn kamer gaan. Ik denk niet dat er veel mensen zullen zijn, maar laat je niet door de rest van je familie ophouden. Ik blijf wel bij de anderen, dat hoef jij niet te doen. Hij zal beledigd zijn als je niet meteen naar hem toe gaat.’

‘Dat hoef je me niet te vertellen, schat,’ zei ik. ‘Het is mijn vader, niet die van jou.’

Fatima verliet de groene stad met een kleine karavaan, een gevolg van vijf van de dapperste soldaten van de emir en Jawad, een van de staljongens. Ze begreep waarom Jawad meereisde – er moest iemand voor de paarden en de kamelen zorgen – maar ze vroeg zich af welk nut de soldaten konden hebben.

‘Denk je niet dat we bescherming nodig hebben?’ vroeg Jawad aan het begin van hun reis.

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei ze. ‘Een paar struikrovers kan ik wel aan, en als we door een grotere bende worden aangevallen, zullen vijf soldaten niets kunnen uitrichten. Sterker nog, hun aanwezigheid zou een dergelijke grote groep juist kunnen aantrekken.’ In haar boezem voelde ze de vijftig gouden dinar van de emir zitten die ze daar had verborgen. ‘Als we met ons tweeën zouden zijn, zouden we veel minder de aandacht trekken. Nou ja, er is niets aan te doen. Ons lot ligt in de hand van God.’

Op de vierde avond, midden in de Sinaï, kort voordat de zon helemaal achter de horizon was verdwenen, werd het gezelschap aangevallen, precies zoals Fatima had voorspeld. Twintig bedoeïenen verdreven de stadse soldaten. Toen de overvallers ontdekten dat er weinig waardevols te vinden was, besloten ze de buit eerlijk te verdelen: tien van hen zouden Fatima krijgen, en de andere tien mochten met Jawad hun gang gaan.

Fatima lachte. ‘Zijn jullie mannen of jongens?’ Ze deed een stap naar voren, en een zichtbaar nerveuze Jawad bleef achter haar staan. ‘Jullie hebben de kans genot van mij te krijgen, maar kiezen voor die melkmuil?’

‘Mond dicht, vrouwmens,’ zei de leider. ‘We moeten jullie gelijk verdelen. We willen geen gevecht om de buit riskeren. Wees dankbaar. Meer dan tien van ons kun je toch niet aan.’

Fatima lachte en wendde zich tot Jawad. 'Deze woestijnratten hebben nog nooit van me gehoord.' Ze deed haar sluier af, haar weelderige zwarte haar viel rond haar gezicht. 'De kinderen van deze onvruchtbare landen hebben mijn daden nog niet bezongen.' Ze maakte de ketting met gouden munten los, die rond haar voorhoofd hing. 'Ze denken dat twintig zuigelingen te veel voor me zijn.' Ze schudde haar abaja van zich af en toonde de gestalte van een verleidster, ze stond voor de bedoeïenen in haar mantel van blauwe zijde en goud. 'Aanschouw mij,' sprak ze, 'ik ben Fatima, bezweerster van mannen, temster van de hemelen. Zie hoe de maan haar wolken roept, zie hoe ze achter haar gordijnen kruipt; zie hoe ze zich vol schaamte verbergt, want ze durft zich niet te laten zien wanneer ik mijn gezicht toon. Denken jullie echt dat jullie schooiers te veel zullen zijn voor mij, Fatima?' Ze hief haar handen op naar de verdwijnende maan. 'Vraag je af of twintig van jullie mij zouden behagen. Mij, Fatima, temster van Afreet-Jehanam.' Ze keek de mannen boos aan. 'Sieder.'

'Afreet-Jehanam?' riep de leider uit. 'Je hebt de machtige djinn overwonnen?'

'Afreet-Jehanam is mijn geliefde. Met hem speel ik slechts. Hij gehoorzaamt mij.'

'Ik wil haar. Ik wil de jongen niet. We moeten de buit opnieuw verdeelen. Zo kan het niet.'

'Nee,' zei de leider. 'We kunnen niet allemaal krijgen wat we willen. Dat is niet de Arabische manier. Er is al beslist.'

'Ik wil de vrouw ook!' riep een andere man uit. 'Je kunt haar niet voor jezelf houden en ons dat scharminkel van een jongen geven.' Er brak een fikse woordenstrijd los. Iedereen wilde Fatima, behalve één man, Khayal, die 'Ik wil de jongen' bleef zeggen tegen iedereen die maar wilde luisteren. Maar dat deed niemand. De negen mannen aan wie Jawad was toegewezen maar die Fatima wilden, kookten van woede. Regels of niet, ze voelden zich bedrogen. Ze hadden nooit kunnen vermoeden dat Fatima over zulke talenten beschikte. Ze waren voor de gek gehouden en wilden wat hun toekwam. Iedere dwaas kon zien dat de buit niet eerlijk was verdeeld. Het strijdperk werd betreden, zwaarden werden getrokken. Snel doodden de tien de negen.

'Ik vind de jongen bekoorlijk,' zei Khayal.

Twintig ogen staarden vol lust naar Fatima.

'Toe, jongens,' zei ze koket, 'was dat nu echt nodig?'

‘Het is zover, Sitt Fatima,’ zei de leider. ‘We zijn gereed.’

‘Wel, ik nog niet. Ik moet kiezen wie er als eerste mag. De eerste minnaar is erg belangrijk. Hij zal de toon zetten voor wat zal volgen. Moet ik degene kiezen die de grootste penis heeft? Dat vind ik meestal fijn, maar soms is degene met de grootste de slechtste minnaar, en dat zal mij dwingen tot meer inspanning. Dit dient vermaak te zijn, geen werk. Wie van jullie heeft de kleinste? Een man met een bescheiden lid zal beter zijn best willen doen om te behagen, maar hoe hard hij zich ook inspant, het is altijd minder bevredigend. De keuze voor de eerste minnaar moet niet licht worden opgevat. Ik moet met veel zaken rekening houden.’

De leider sputterde tegen. ‘Dat hoeft helemaal niet. Ik ga als eerste. Ik ben de beste, en de anderen komen aan de beurt zodra ik ben bevredigd.’

‘Je bent niet de beste,’ wierp een andere boef tegen. ‘Als dat zo was, zou je vrouw niet midden in de nacht haar huis verlaten.’ Het waren zijn laatste woorden. De leider trok nogmaals zijn zwaard en hakte het hoofd van de man af.

‘Je had hem niet moeten doden,’ riep een ander uit. ‘Het is niet goed dat je eerst gaat. We moeten Sitt Fatima laten beslissen. Zij is degene die er verstand van heeft, niet jij. En aangezien ik de grootste penis heb, zou ik eerst moeten gaan.’

‘Je hebt niet de grootste,’ wierp weer een ander tegen. ‘Die heb ik.’ Hij trok zijn gewaad omhoog. ‘Kijk eens, Sitt Fatima, ik heb de grootste, en ik zweer dat ik geen slechte minnaar ben. Je moet mij kiezen.’

‘Stop dat dingetje toch weg,’ zei de leider. ‘Ik ben de leider, en ik ga eerst.’

‘Het gaat om de dikte, niet om de lengte.’

‘Ik wil nog steeds de jongen. Ik wil alleen maar de jongen.’

‘Jouw lid is niet groter dan een vingerhoedje.’

‘Dat neem je terug. Zeg dat het mijne groter is dan dat van jou, of wees bereid te sterven.’

En de mannen vochten totdat de dood erop volgde. De leider was de enige die overbleef, de leider en de man die van jongens hield en die zich afzijdig van de gevechten had gehouden. ‘De beste aller mannen is er klaar voor.’ De leider zette als een duif zijn borst op. ‘Laten we beginnen.’

‘Laten we dat doen,’ zei ze. ‘Kleed je uit en toon mij mijn prijs.’

‘Kom naar me toe,’ zei hij, toen hij eenmaal naakt was. ‘Kijk. Ik heb echt de grootste.’

‘Nee,’ zei Fatima, ‘die van mij is groter.’ En van onder haar mantel haal-